

„Věno bylo dohodnuto na tři tisíce franků. Ve jménu Boha, Milosrdného, Slitovného, Pána lidstva veškerého. Tebe uctíváme a Tebe o pomoc žádáme. Ved' nás stezkou přímou, stezkou těch, jež zahrnulš milostí svou,

* Imám – muž, který přednáší páteční kázání v mešitě a vede modlitbu

nikoli těch, na něž jsi rozhněván, ani těch, kdož v bludu jsou.* Po souhlasu jeho otce žádám pro Issu Sadio ruku Karímy, podle nařízení Božích a tradice Proroka.“

Na rohoži sedí tři muži – imám, náš souseď a mužik s bradkou.

„Dávám Issovi Sadio ruku Karímy, podle nařízení Božích a tradice Proroka a podle přání jejích rodičů, po vyplacení věna.“

Imám si odkašlal; jeho tichá arabská slova tlumočnik nahlas překládá tak, aby je mohli slyšet všichni muži na nádvoří:

„Ve jménu Boha, Milosrdného, Slitovného. On klíče má k nepoznatelnému a zná je toliko On; On nejlépe ví, co na souši je i na moři, a nepadne list žádný, aniž by On o něm nevěděl, a není zrnka v temnotách země ani stébľa zeleného či uschlého, jež zaznamenáno by nebylo v Kniže zjevné. Chvála Bohu a jeho Prorokovi, nechť mu Bůh žehná. Andělé i všichni přítomní muslimové dosvědčují, že nic se neděje jinak, než z vůle Boží. Bůh rozhodl, že syn Abdou Sadia se ožení s Karímou, podle nařízení Božích a podle zvyklosti Prorokovy. Věno bylo stanoveno na tři tisíce franků. Muži zaujímají postavení nad ženami proto, že Bůh dal přednost jednomu z vás před druhými, a proto, že muži dávají ženám z majetků svých.“**

Dlaně obrácené k nebi prosí o požehnání pro naše manželství. Vítr z dálky přináší kozí mečení. Kolem

* Překlad Koránu I. Hrbek, 1972

** Tamtéž

vchodu na nádvoří proskotačil zmuchlaný cár igelitové tašky.

Člověku náleží přání, Bohu rozhodnutí. A žádný štít nezastaví šíp, který vystřelil Bůh.

Mělo mě varovat, že Issovo příbuzenstvo se o sňatek svého nejstaršího syna nijak zvlášť nezajímalo, natož aby mu do něj mluvilo. Měla jsem být ostražitější a všimnout si, že Issův otec z kmene Ballant je ženatý (dokonce se *dvěma!*) d'olskými ženami, což je svazek tradicí zakázaný, ba přímo nemyslitelný. Možná bych se byla ještě trochu rozmýšlela, kdybych věděla, že můj muslimský manžel byl vychováván po katolicku. Třeba bych uvažovala nad tím, že úroveň jeho znalosti wolofštiny mu podle mých tehdejších kritérií nedovolovala aspirovat ani na místo mého milence, natožpak na úlohu manžela a otce mých dětí. Jenže mě zaměstnávaly hlavně praktické záležitosti a míra výstřednosti mé nové rodiny, manžela nevyjímaje, mi zatím zůstala utajena. Neposlechla jsem prastarou moudrost a rozhodla se brodit neznámou vodou.

Příznávám, měla jsem v hlavě hlavně letenky, Issovo studium a jeho (*náš!*) život v Čechách. Vůbec mi nedocházelo, že se *opravdu* vdávám. Že spolu budeme žít. Že spolu budeme muset vycházet za všech okolností. A že spolu budeme mít společného tolik, kolik jen bude možné. Nenávratně, navždycky.